

*Virágvasárnap éjszaka.
Bűnben a város. Záporod
mossa róla az árulás
gyilkos-tőrü agancsait.
Tócsák, sötét tulipánok
hullajtják útra szirmaik.*

*Egyetlen kérés örvénye
forog bennem régóta már,
gyermek-sírás, kapaszkodás
míg anyja emlőjére vár,
pogány-tornácon idegen,
kufárok közt virággal áll,
virágja illata, színe
két szónyi sóhaj: „Segíts meg!”
En mint süket, ki félrehall,
hallom a választ: „Feszítsd meg!”*

*Virágvasárnap éjszaka.
Bűnben a város. Záporod
mossa róla a rágalom
gyilkos-tőrü agancsait.
Tócsák, sötét tulipánok
hullajtják útra szirmaik.
„Segíts meg!” – hozzád így kiáltok,
„Feszítsd meg!” – hallom rá az átkot.*

*Virágvasárnap éjszaka,
ne szűnjön záporozni ránk
ítéletednek ostroma!*

*Imádság háza, templomunk,
köveit mióta hordjuk,
a sárban mégis elbukunk.*

*Virágvasárnap éjszaka,
ne szűnjön záporozni ránk
ítéletednek ostroma.*

GYÖKÖSSY ENDRE

A terelők

Levélrészlet: „Tihanyból jelentem: nyaralásom szép is, nem is, jó is, nem is, ahogy az már lenni szokott. Szép: a víz, a vihar, az Apátság és főleg az altemplom, Árpád-házi I. András sírjával. Nem szép: a szörnyű szárazság, a por, ezt a tündéri falut valósággal felfaló giccs-áradat. A nádtetős, tornácos, meszelt házak eltűntek a kiakasztott farmercsodák és trikóköltemények mögött. Jó volt a társaságom és az olvasmányom. Rossz volt nagyrészt az idő s a templom csöndjét zavaró turista- és a parti szúnyog-invázió. És nagyon, nagyon jó lesz hazajönni. Am addig is be kell valamiről számolnom. Az ismerőseim egy pulit hoztak magukkal a Balatonra, ahol a kutya eltűnt, csak három nap múltán került vissza, szörnyű éhesen. Jól teleette magát – és megint nyoma veszett. Ezt megismételte többször, míg végre kiderült: talált magának egy juhnyáját, beállt a pásztorhoz, első perctől fogva nagyszerűen terelt – de egy falatot sem fogadott el. »Társadalmi munkában« csinálta.”

Telefon a tihanyi levélírótól: „... képzelje, azóta is hallottam a puliról. Most a környék Trabantjait tereli csaholva, ha azok köhögve-hörögve erőlködnek fölfelé a Rózsadombra. Szegény aszfalt-pulik. Mit csináljanak, ha terelniük kell?”

Egy nyári beszámolóból: „... az idén szerencsénk volt a beutalással. A szobánk remek, a víz és az időjárás kitűnő. Négyszemélyes asztalnál étkezünk. Igen szimpatikus házaspárt kaptunk asztaltársaknak. Nem dicsekedtek, nem Lear-királykodtak, kulturáltan és szerényen viselkedtek.

A férfi valamelyik Pest környéki tsz főkönyvelője, a nő pedagógus. Magukról jószé-
rivel sosem beszéltek. Nem volt családi fotóbemutató; »Görögben«, »Spanyolban«
készült felvételek, ám remek folyóiratokat adtak kölcsön. Sétálni is csak akkor csat-
lakoztak hozzánk, ha mi kértük erre őket. A férfi minden fáról, bokorról, virágról tu-
dott mondani valamit, az asszony bűbájos iskolai történetekkel mulattatott bennün-
ket. Ám vasárnap, amikor legjobb az ebéd, két alkalommal üres maradt a helyük.
Vacsoránál is. Másnap még célzást sem tettek arra – merre jártak. Kis autójuk is
hiányzott az üdülő parkolójából.

Hazajövetelünk előtti harmadik vasárnap reggel mondtam a férjemnek: – Ezek
okosan teszik: vasárnap eltűnnek ezen a dimbes-dombos vidéken – autókáznak, leve-
gőznek, ismerkednek a tájjal. Biztosan felfedeztek valahol egy romantikus halászcár-
dát. Jó halászléért én is lemondanék a szokásos vasárnapi rántott húsról.

Egy szó, mint száz, már kora reggel mi is kidöcögtünk korosodó Skodánkkal s talá-
lomra toronyíránt nekivágtunk az erdőhátas vidéknek. Csak úgy itta kiszikkadt pesti
tüdőnk a frissen vágott széna illatát. Dombra fel, dombról le, egy erdőkanyarulat
után parányi és ragyogóan tiszta, telivirágos falucskában találtuk magunkat. Az utol-
só harangszóra érkezünk; néhány zsoldáros asszony szaporázva igyekezett a fehér fa-
lú, csillagos tornyú templom felé.

A férjem rám nézett s tudtam: szívesen bemenne. Tulajdonképpen nekem is hiány-
zott már az Ige. Együgyű prédikáció lesz? Mindegy. A bibliai szöveg elronthatatlanul
jó és az ősi ének mindig szép, gyermekkoromat idéző. Így bementünk a rezedaillesatú
fehér falak közé és leültünk egy vaskos oszlop tövében. Meglepően sokan voltak. Ép-
pen akkor ment fel a lelkész a szószékre. Meghökkenve néztünk egymásra. Az asztal-
társunk volt, s a szószék alatt a harmóniumnál – a felesége. És az Ige bizony Ige volt –
a javából. A záróének utolsó versét meg sem várva kisiettünk az autónkhoz, s hazáig
szót sem szöltünk egymáshoz a meglepetéstől s a meghatottságtól.

Csak a hétfői búcsúebédnél találkoztunk újra. A szokásos módon – mintha mi sem
történt volna – kívántunk egymásnak jó étvágyat. Csak mikor a süteményt is elfo-
gyasztottuk, szólalt meg a férfi:

– Láttam, hogy ott voltak a templomban, s úgy érzem, magyarázattal tartozom. Az
ötvenes évek közepéig segédlelkész voltam. Emlékeznek azokra az időkre. Egy félre-
értett temetési búcsúztatóm miatt le kellett tennem a palástot. Átképeztem magam és
élünk. Nem is rosszul. De keservesen hiányzik az Ige hirdetése. Ha templomot látok,
izgatott leszek. Abban a falucskában egy volt teológustársam a lelkész. Ő megen-
gedte, hogy prédikáljak.

Elcsuklott a hangja. Hirtelen felállt: a felesége is. Kezet nyújtottak és felsiettek a
szobájukba.”

*

Hogyan is szólt Jeremiás próféta? „... Csontjaimba van rekesztve. Erőlködöm, hogy
magamba tartsam, de nincs rajta hatalmam...”

*

*Akiknek pedig terelniük kell
azok terelni fognak.
Mindhalálig.*